

Milutin
CIHLAR - NEHAJEV Beg

Milutin Cihlar - Nehajev

Beg

Naslov izvirnika: Milutin Cihlar - Nehajev, *Bijeg*

© za slovensko izdajo Modrijan založba, d. o. o., 2016

Prevedla *Maja Novak*

Spremno besedo napisal *Goran Vojnović*

Uredila *Špelca Mrvar*

Oprema in oblikovanje *Vesna Vidmar*

Prelom *Dušan Obštetar*

Izdala in založila *Modrijan založba, d. o. o.*

Za založbo *Branimir Nešović*

Natisnjeno v Sloveniji

Naklada *600 izvodov*

Ljubljana 2016

Prva izdaja

Izdajo tega dela je podprla ustanova TRADUKI, literarna mreža, katere člani so Ministrstvo za evropske in mednarodne zadeve Republike Avstrije, Ministrstvo za zunanje zadeve Zvezne republike Nemčije, Švicarska kulturna fundacija Pro Helvetia, KulturKontakt Austria, Goethe-Institut, Javna agencija za knjigo Republike Slovenije, Ministrstvo za kulturo Republike Hrvaške, Resor za kulturo Vlade Kneževine Liechtenstein, Kulturna fundacija Liechtenstein, Ministrstvo za kulturo Republike Albanije in S. Fischer Stiftung.

traduki^T

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.42-31

NEHAJEV, Milutin

Beg / Milutin Cihlar - Nehajev ; spremno besedo napisal Goran Vojnović ; prevedla Maja Novak. - 1. izd. - Ljubljana : Modrijan, 2016. - (Nostalgija / Modrijan)

Prevod dela: *Bijeg*

ISBN 978-961-241-932-5

281921280

www.modrijan.si

nostalgija

Milutin

CIHLAR - NEHAJEV

Beg
Zgodba nekega
našega človeka

Prevedla Maja Novak
Spremno besedo napisal Goran Vojnović

 Modrijan

I.

V mrakobnem deževnem dnevu je velemesto tonilo v polprozorno meglico. Velikanske, enolične ploskve hišnih pročelij so še okrepile vtis mrtve teže, ki je legla na ljudi in stvari.

»In prav na takšen dan moram na pot,« je pomislil Đuro Andrijašević, ko se je s svojo skromno prtljago vzpenjal na tramvaj. Za mokrimi šipami vagona se je predmestna ulica, po kateri pelje pot na južni kolodvor, zdela še siromašnejša kot sicer. Vlaga poznojesenskega dne je mezela v kosti in se bolešno odražala na obrazih sopotnikov, ki so drhteli od mraza, ob tem pa docela pozabili na svojo običajno dunajsko klepetavost.

Andrijaševiću je iz mladosti ostal neki čuden odpor do slehernega potovanja; tudi sicer je imel rad mir, zato se je zlahka oprijel starodavne študentske navade: cele dneve posedati v kavarni in se gibati na tesnem prostoru med stavbami vseučilišča in stalno gostilno. Pogosto je smeje se pripovedoval, kako si je šele po treh mesecih bivanja na Dunaju šel ogledat glavno ulico cesarskega mesta.

A ta njegova lenobnost niti njemu samemu ni mogla pojasniti, zakaj ga vsak odhod tako zelo vznemiri. Zlaganje obleke, perila in knjig, neudobno potovanje v tretjem razredu vlaka – vse to je bilo neprijetno; a Andrijašević je bil za nameček pred slehernim odhodom prav bolešno nervozen. Na pamet so mu prihajale najbolj nore misli o poti v neko negotovo, strašno neizmernost, o brezdomstvu, o večnem

nemiru. Dobro se je še spominjal, kako se je zadnjič, ko so ga Hrabarjevi pospremili na Dunaj, na zagrebškem kolodvoru do vseh, celo do svoje zaročenke, prav nespodobno hladno vedel. Trudil se je, da bi skrnil nervozo, a je ni mogel. V kolodvorski gostilni ga je potem, ko je bilo vse že urejeno in so zgolj še čakali na odhod vlaka, sleherna minuta tako razdražila, da mu je to Vera pozneje očitala v pismu. Đuro ji je odpisal in se trudil, da bi ji pojasnil »to svoje nesrečno razpoloženje«, a niti sam ni mogel najti pravih besed. »Dozdeva se mi, da je v slehernem odhodu nekaj strahotno skrivnostnega; kot da bi za nami resnično ostal del življenja, po katerem nikoli, nikoli več ne bomo mogli poseči. In grabi me strah – strah, kot da bom v tem novem svetu, kamor hitim, naletel na nekaj neznanega in novega, česar se ne bom mogel navaditi. Morda je vse to posledica vtisov iz otroštva; svojega očeta sem videl le redko, za dan ali dva, to snidenje pa se je vedno končalo s slovesom, pri katerem so se nam vsem orosile oči. Oče se je bil že navadil na to, da nenehno »odhaja«, kot je zahtevala služba ladijskega kapitana. A v moji duši so se ohranile globoko vtisnjene podobe teh večnih solznih poslavljanj ...« Nato je v pismu nanizal še nekaj opravičil, ki jih je Vera rade volje sprejela in se pomirila: a gospa Hrabarjeva še dolgo po tem ni hotela razumeti Andrijaševičevega obnašanja in naslednjo zimo je odločno zahtevala, naj Vera hodi na ples, kar dekletu ni bilo pogodu, čeprav zaroka še ni bila javna.

– Sama sem vedno nasprotovala tem študentskim ljubeznim. A če že hočeš, da je po tvojem, se ti vsaj ni treba premočno vezati.

Ko je Andrijašević prejel novico, da se bo Vera tega leta vsemu navkljub udeležila »le treh« plesov, ni vedel, da je to odločitev gospe Hrabarjeve zakrivilo zlasti njegovo zadnje

slovo v Zagrebu. Zato je na to Verino pismo odgovoril šele čez tri tedne in se precej hladno opravičil, da je »ni želel motiti pri zabavi«, to pa je Verino mater še trdneje prepričalo o pogubnosti »študentskih ljubezni« in Vero v postnem času stalo veliko solza.

Današnji odhod se mu je zdel še težji kot sicer. Komaj se je lahko zadržal, da ni stopil s tramvaja. Takole zaprt v tistem prostoru z množico sopotnikov, ki so se prerivali, da bi zagrabili za usnjen jermen, ki služi za oprijem, je na lepem začutil tolikšen nemir, da so se mu vsi ljudje zazdeli kot docela tuja bitja, tja poslana zgolj zato, da mu bi bila v napoto. Moral je izstopiti in drhteč od mraza ter malone obupano uživajoč v svojem trpljenju zunaj počakati, da bo sprevodnik spet udaril na zvonec. Zdelo se mu je, da mu sleherni zven udarca vrta v možgane, in stežka se je za spoznanje obvladal tako, da je z neko ironijo do samega sebe prešteval udarce.

Pomiril se je šele, ko je vlak zapustil prvo od nešteti postaj v okolici Dunaja. V pretoplem kupeju ga je obšla malone prijetna utrujenost, za hip je zadremal, kljub temu pa je povsem razločno slišal enakomerno drdranje koles. S hrupom so se mešali sveži spomini na prejšnjo noč, ko se je poslovil od tovarišev, spomin na neštete zdravice in končno »romanje« po vseh nočnih lokalih, kamor je navadno zahajala njegova družčina. Prav ko ga je sredi teh spominov začela grabiti rahla vrtoglavica, iz katere se porodi spanec, je na rami začutil roko sprevodnika, ki je hotel videti vozovnico.

Tedaj se je Andrijašević spomnil, da Hrabarjevih ni obvestil o svojem odhodu. »Ah, kaj, poslal jim bom razglednico iz Pešte,« je tolažil samega sebe, se kolikor je le mogel udobno namestil v kotu in si potegnil klobuk globoko na oči.

~°~

Ko se je prebudil, je bilo zunaj že povsem temno. V nemirni, medli svetlobi plinske luči je ob sebi opazil nove obraze. Na nasprotni strani kupeja sta stala dva mladeniča, ki sta govorila hrvaško. Andrijašević je kmalu ugotovil, da sta tudi onadva študenta, ki se vračata domov na južno Ogrsko. Čeprav na vlaku ni rad sklepal poznanstev, se mu je zazdelo, da bi bilo prijetno v družbi preživeti dolgočasni dve uri čakanja na peštanskem kolodvoru. Ko je pogovor šele dobro stekel (seveda o politiki, o kateri je Andrijašević sicer res nerad govoril, a sta ga mladeniča potegnila za sabo), je vlak že zapeljal na glavno postajo. Uri sta kar hitro minili, saj je Andrijaševiću postalo toplo pri srcu, ko se je nekoliko pozneje pokazalo, da eden od njegovih sopotnikov pozna njegova književna dela. Že res, da je moral zatem odgovarjati na mučna vprašanja o razmerah v književnosti in sodelovati v pogovoru o »kulturnem zблиževanju«, med katerim sta se mladeniča pokazala kot neznanska idealista; pa vendar – ko sta tri ure po Pešti oba stopila z vlaka, je bilo Andrijaševiću žal, da ga zapuščata. Pred njim je bilo še celih dvanajst ur vožnje in dobro je vedel, da se mu ne bo posrečilo prespati večine tega časa.

In res ni več zatisnil očesa. Zadnje čase, po opravljenih doktorskih izpitih, so tolikokrat veseljačili, da se je slehernega jutra vračal domov ob zori. Čeprav je bil zdaj utrujen, ni mogel zaspati, saj je bil vaje prebedeti noč. Za nameček ga je začela mučiti misel, da tudi iz Pešte ni poslal razglednice v Zagreb. »Navsezadnje jim to moram sporočiti ... Kaj če me čakajo? Gotovo so menili, da se bom po doktoratu najprej oglasil pri njih ...«

Malo po malem so se Andrijaševiću začele vsiljevati misli, ki jih je že dolgo odganjal. Zadnje dni svojega bivanja na Dunaju se ni maral ukvarjati s »tem«; zdaj pa je »to« čedalje

ostreje stopalo predenj. Vedel je, da je nekaj treba narediti, da mora »rešiti zadevo«. Zavedal se je, da ni lepo od njega, da potuje k prijatelju v Slavonijo in ne v Zagreb, kjer so gotovo pričakovali, da jih bo kot doktor obiskal in uradno zaprosil Vero za roko.

Prižgal je cigareto, vstal in poskušal gledati skozi okno. A nepredirna noč mu ni dovolila razločiti niti zidov hiš ob progi. Samo kdaj pa kdaj, v dolgih presledkih, se je kje za-bliskala pika svetlobe.

»Kako črna pot,« je pomislil, spet sedel na klop in se za-strmel v ognjeni jeziček svetilke.

»Čudno, da sem prav jaz ostal sam v vagonu. Ko bi bil tu še kdo, bi se pogovarjala ... ne bi mi bilo treba misliti ... Navsezadnje prej ali slej ... Kakorkoli obračaš – to ni lepo od mene; ampak kaj naj naredim? Naj stopim prednjo in ji povem, da še vedno ni nič doseženega ...?

Neumne skrbi, po resnici rečeno. Koliko je ljudi, ki jih doleti še kaj hujšega – pa se ne trapijo s skrbmi. To je ven-darle nekaj sila preprostega in naravnega. Drugače ne more biti – pa pika! Samo to kaže misliti, da se bo nekako le uredilo ...

Res je, da bežim pred njimi. To potovanje v Slavonijo bodo razumeli natanko tako. Zlasti stara. Pa še prav bo imela.

Vseeno pa je tako bolje. Ko bi bil jutri v Zagrebu, bi jih obiskal kot po navadi. Vsi bi mi čestitali, nato pa bi stara gotovo predlagala, naj gremo na sprehod, ali pa bi si izmislila kaj drugega, da bi ostala sama z mano. In pri priči bi prišlo na vrsto vprašanje o zaroki. A to je še najmanj; Vere nimam namena ...« (Tu se je Andrijašević v mislih zdrznil; bal se je dokončati: Vere nimam namena pustiti.) »... saj vem, kaj ji dolgujem; ampak stara bi mi znova zastavila isto vprašanje kot takrat, ko ji je Vera priznala, da se ljubiva. »Od

česa bosta živela?« In jaz bi ji moral povedati, da ne bi tako nanaglo končal študija, temveč bi pri priči opravil tudi profesorski izpit, ko ne bi umrl moj nesrečni stric Toma. »Profesorska plača, to ni nič, dragi moj,« pravi stara in še prav ima. Kaj pa zdaj? Stric Toma je umrl in zapustil zadolženo hišo, mi pa smo bili prepričani, da bo za njim ostalo premoženje ...

Grozno je biti tako odvisen. Angleži gotovo manj računajo na dediščino. Neumnost! Le kako so mi Angleži prišli na misel? A vseeno je prava sramota: vse svoje prihodnje življenje sem gradil na misli o tem premoženju, ki ga zdaj ni.

Kam neki je stari vtaknil denar? Gotovo ga je zaživa pol zakartal. Ali pa tudi ne; mogoče sploh nikoli ni imel ničesar. Pri nas v Primorju ljudje s petdesetimi forinti pokojnine in dvajsetimi rente že veljajo za premožne. Za nameček je bil samski. Zdaj za njim nista ostala niti dva tisočaka. Meni pa je, dobra duša, vsak mesec poslal štirideset forintov.

V naših družinah je hudo narobe to, da nikoli ne vemo, koliko imamo. Oče sinu ne pove ničesar o svojih poslih. (Sam sem na lepem postal sila posloven.) Ko bi mi pokojni Toma vsaj kaj rekel ... Pa bi bilo vseeno prepozno ...

Kljub vsemu bi moral pisati, preden sem zapustil Dunaj. To se sploh ne spodobi. K vragu, ko le ne bi bilo tega lumpanja! Danes rigoroz, jutri proslava, pojutrišnjem skupščina in tako dalje; nikoli trenutka miru, da bi pošteno razmislil.

Sploh pa, kaj bi razmišljal? Težave s tem ne bodo postale nič manjše. Res dobro, da ne grem v Zagreb. Stara me tako ali tako ne mara; utegnilo bi se zgoditi, da bi mi očitala vse po vrsti. Pričakovala je, da bom že letos prišel po Vero; morda bi me zdaj neprijazno sprejela. V pismu se da vse bolje pojasniti. Tako stara kot Vera bosta uvideli, da je za zdaj najbolje tako, kot sem storil – preden bom opravil izpit, se

bosta že pomirili. Vera bo pred materjo gotovo zagovarjala moje razloge; ko bi zdaj sam govoril s staro, bi se morda celo sprla. Ja, bolje je, da grem v Zdence. Ampak iz Broda jima moram vseeno poslati razglednico.«

Andrijašević je imel navado z besedami izražati vse svoje misli; tako je zdaj skoraj na glas sklenil pogovor s samim sabo. In ko je sam sebi zatrdil, da se bo vse še razrešilo in da bo poslal razglednico, je odvrigel cigareto in zatisnil oči. Vseeno pa je dobro vedel, da razlogi, ki si jih je navajal, da bi vsaj malo olepšal svoja dejanja, niso nič drugega kot žalostna opravičila, s katerimi slepi samega sebe.

Na dnu duše mu je nekaj govorilo: to ni nikakršna rešitev, s tem stvari samo odlagaš, dobro pa veš, da je od tega odvisna Verina sreča. Na to je odgovarjal, glasno, da bi utišal neljube misli: Pa saj ne morem ravnati drugače!

In ker nikakor ni našel miru, je spet prižgal cigareto (tesni prostor je bil že povsem zakajen) ter začel v mislih razpravljati s sabo, kot da svojo obrambo vodi pred neznanim poslušalcem.

»Stvar je čisto preprosta. Študent tretjega letnika vseučilišča Đuka Andrijašević in gospodična Vera Hrabarjeva se spoznata in zaljubita. Gospodična ima enaindvajset let, študent enaindvajset in pol. Ljubezen, priznanje materi. Dovolj jima dopisovati si. Pred ljudmi pa mora ostati vse skrito. ›Od česa bosta živela?‹ ›Strica imam, ki mi bo po smrti nekaj zapustil.‹ Študent Đuka je še mlad; le kako naj izračuna, kolikšen mesečni zaslužek je potreben za zakonsko življenje! ›Tudi moje pisanje mi bo nekaj vrglo.‹ (Bog, v kaj vse sem takrat še verjel!) Vse skupaj torej: plača in drugo, recimo sto petdeset forintov. ›Pa vi to resnično verjamete?‹ Đuka je svoji bodoči tašči zatrdil, da je prepričan o tem; ona pa je kljub temu nekako ostala sila nezaupljiva. Ampak Vera je

korajžen otrok, zato materi ne kaže drugega, kot da jima dovoli dopisovanje.

To je bilo pred štirimi leti.« (Hu, štiri leta so že od tega, se je sredi svojega pledoajeja stresel Andrijašević.) »Đuka je malce zamujal z izpiti, zato je naredil doktorat, da bi vsaj nekaj dokončal in šel v službo, ker štipendije ni več mogel dobiti; stric Toma je umrl. Umrl ter zapustil približno dva tisočaka, in sicer Đukovi materi, ne nečaku.

Tako je postalo jasno, da mora Đuka čim prej v službo in opraviti profesorski izpit; potem bo spet vse v redu. (›Potem« pomeni dve leti, morda tri – že res, vendar je to gotovo.) Po tem bomo kljub vsemu prišli do stotih forintov plače, zato dalje razmišljati sploh nima smisla.

A kaj, če se bo stari to zdelo predolgo?«

Tu je Andrijašević zadržtel: prvič se je docela jasno zavedel, da je mogoča še ena rešitev: da ga Hrabarjevi odvežejo zaobljube in omožijo Vero s kom drugim.

nostalgija

~o~

Vse zaman, te nove misli se ni dalo odgnati. Ko je dopoldne naslednjega dne (druga ura, ko naj bi vlak pripeljal v Brod, se nikakor ni hotela približati) vlak hitel po neskončni ravnici, ki so jo tu in tam pretrgali gozdovi, vsi temno zeleni, malone črni zaradi gostega dežja in sivega neba nad njimi, je Đuro opazoval okolico malodušen in pobit ter postal čedalje bolj žalosten. »Nič več nisem mlad, zato me vse tako prizadene. Res je bilo noro pomisliti, da bi se štiriindvajset ur cijazil do Broda. Najbolj noro pa je to, da tu sploh ni razgleda; ravnina le zgoščuje misli. Kakorkoli obračša: moj vstop v življenje zares ni najlepši.«

Potniki so se menjali, vstopali in izstopali; a Andrijaševiću ni bilo do tega, da bi se s kom seznanil. Povsem se je prepustil

mračnemu razpoloženju, da je na trenutke skoraj pozabil, da bo sploh kdaj prispel na cilj. Zdelo se mu je, da potovanja res nikoli ne bo konec – in ta domislek mu je na lepem postal celo všeč. Po glavi so mu brzele nepovezane misli: o potovanjih v Sibirijo, o nekem filozofu, ki se je vedno sprehajal po železniških tirih, takoj zatem o dveh ali treh profesorjih z gimnazije, ki ju je dotolklo malomeščansko življenje z vedno istimi skrbmi in brez slehernega upanja. Spomnil se je, kako je nekje pri Turgenjevu prebral nekaj približno takega: »Mladenci so posedali v družbi, pili čaj in jedli stare rogljičke; koliko je bilo tu govora o idealih, o prihodnosti! – ne da bi reveži vsaj slutili, da bo tudi ta ali oni med njimi zapravil življenje igraje preferanso in opravičujoč se malomeščanom.«

»Na splošno bi kazalo nekoliko bolje razmisliti o tem, kar me čaka. Nikoli si nisem kaj prida belil glave z življenjem. Dobro mi gre – in *basta*, kot je imel navado govoriti pokojni Toma. A zdaj mi je začelo iti slabo. Slabo? Ni posebej grozno, vendar je preveč vsakdanje. Uh, ko bi že prišel Brod! Toša je vesel filozof: za vse bi pri priči našel svojo formulo. Le da je res tudi to, da življenja ni mogoče stlačiti v formule. Tudi moj zdajšnji položaj je nadvse preprost – jaz pa se ure in ure jalovo mučim, da bi dohnal, kaj bi bilo najbolje.

Seveda bi bilo najbolje prepustiti se času. Ko bi šlo samo zame, bi bilo to lahko; tako pa ...«

Andrijašević je pomislil na ljudi, s katerimi je povezano njegovo življenje. Pred njim so se začele vrstiti slike in postajale so čedalje bolj žive; in vsa preteklost je preletela skozi njegovo dušo hitreje, kot so za oknom izginjali drevesje in hiše.

~°~

Kapitanu Bartolu Andrijaševiću se je rodil sin, ko se je po petindvajsetih letih tavanja po vseh morjih sveta končno vrnil domov in tam tudi ostal. Prijateljstvo z nekim višjim uradnikom reškega gubernija mu je prineslo službo luškega kapitana v Kraljevici in tam je sklenil svoje dni, precej nespretno opravljajoč službene formalnosti, sinu pa je takoj, ko je dovolj zrasel, da je začel hoditi v ljudsko šolo, dajal prepisovati cele pole o svetilnikih in ladjah. Sicer pa se ga je Đuro bolj slabo spominjal; visoki, trdni postavi s široko nasmejanim obrazom in močnimi zobmi se ni posrečilo prav urezati se mu v spomin: oče je umrl, ko je imel »mali« šele osem let. Mati po njegovi smrti ni več slekla črnine, preselila se je na Reko in tam oddajala sobe dijakom. O Đuru je bilo že prve dni šole odločeno, da bo študiral. Nihče ni dvomil, da bo iz dečka nekaj izjemnega. Pri petih letih je razumel in znal več kot »študentje«, ki so zaključevali ljudsko šolo. Vsi so v njem videli nekakšno malone pravljичno bitje, zlasti ko so profesorji v gimnaziji potrdili, da takega talenta vse svoje dni v šoli še niso videli. To prepričanje se je še razširilo in utrdilo, ko so v mladinskih časopisih izšli nekateri od Đurovih prvih literarnih poskusov; pri sedemnajstih je v očeh tako vrstnikov kot profesorjev veljal za človeka, ki bo v prihodnje gotovo veliko dosegel.

Bolj kot vsi drugi je bila o tem prepričana njegova mati. Hči nekoč premožne trgovske družine je odraščala v nekem tržaškem zavodu in dosegla višjo izobrazbo, kot jo pri nas potrebuje navadna meščanska žena. Naponi življenja so izbrisali veliko nekdanjega sijaja, o katerem so pričala njena spričevala; kljub temu pa je še dalje čutila globoko razumevanje prav do vsega tistega, s čimer se je najraje ukvarjal njen sin. Ko ji je od družine ostal le edinec (starejši sestri, poročeni v Primorju, sta umrli istega leta), so se njena čustva do

njega in skrb za njegov napredek še povečali. Kolikor je le mogla, ga je sama podpirala, mu kupovala knjige in ga dala učiti se klavirja; pomagal pa ji je stric Toma, ki ni imel družine, zato je Đuka vzljubil kot lastnega sina. Prav na njegovo željo so ga tudi krstili za Đura, čeprav v Primorju to ni običajno ime (kajti Toma, predtem lesni trgovec v Liki, je vztrajal, naj ga tako imenujejo, in se jezil, kadar ga je Bartol po svoji navadi poklical »Jura«). Med sorodniki je torej veljalo kot pribito, da bo telesno sicer precej šibek deček postal slaven mož; to pa je potrdila tudi teta Klara, ki je – spominjajoč se, da so po materini strani vso družino sestavljali duhovno sila razviti ljudje, ki pa so kljub temu bolj ali manj pustolovsko končali – tehtno pribila: Iz tega fanta bo še nekaj ali pa nič.

Đurovo gimnazijsko življenje je na videz potekalo brez pretresov; v osmih letih se je seznanil s celo knjižnico knjig, in ko je – še pred maturo – v *Vijencu* izšlo njegovo prvo daljše delo, so se vsi čudili oblikovni dovršenosti tega začetnika. Kaj takega je bilo mogoče doseči samo s trdo vadbo in nenehnim čitanjem vseh mogočih knjig, ki jih je mladi, vedoželjni duh dobesedno požiral. Nič čudnega, da je ob takih prizadevanjih mladeničevo zunanje življenje teklo popolnoma mirno in da ga niso kaj prida privlačili podvigi objestne mladosti, v katerih so našli zabavo njegovi vrstniki (kajti Primorec se razvije hitro in zgodaj). Občutek za lepo knjigo in glasbo (pri šestnajstih je bil že kar dober pianist) ga je zadrževal doma. A vseeno – Đurovo notranje življenje je bilo bogato in pestro; čeprav ni doživel ničesar posebnega, je bila mladost zanj čas hudih kriz, ki so vtisnile pečat njegovemu celotnemu poznejšemu pogledu na svet.

nostalgija

~°~